

Αυξάνονται εντυπωσιακά οι εθελοντές, όλων των ηλικιών και των επαγγελμάτων, που δραστηριοποιούνται για τους συνανθρώπους τους

Η πρώην ατροφική κοινωνία των πολιτών, η πλέον ανίσχυρη ανάμεσα σε αυτές της Ευρώπης, έχει εγκαταλείψει το καβούκι του ατομικισμού. Ολοένα περισσότεροι πολίτες ενεργοποιούνται, συσπειρώνονται και δρουν με επίκεντρο τον «άλλο»: συλλέγουν τρόφιμα και ρούχα, παρέχουν δωρεάν υπηρεσίες, κάνουν την καθημερινότητα των μη προνομιούχων καλύτερη. Δεν λείπουν οι περιπτώσεις εκείνων που εφευρίσκουν νέους τρόπους – για τα εγγώρια δεδομένα τουλάχιστον – να καλύψουν προσωπικές επιθυμίες και ανάγκες και άλλων (ιδιωτικών σχολείων, αιρετών εκπροσώπων). Είναι πολλές οι φορές ωστόσο που η δράση αυτή «σκεπάζεται» από τον ήχο των πολιτικών εξελίξεων. «Το Βήμα» επιχειρεί να σκιαγραφήσει το εύρος της, διαπιστώνοντας όχι μόνον το πολυπληθές του χαρακτήρα της, αλλά και τον βαθμό διεισδυτικότητάς της πέρα από στερεότυπα, φύλα, προσωπικά ενδιαφέροντα και επαγγελματικές κάστες.

«Οι Έλληνες που ζητούν τη βοήθειά μας αυξάνονται με εντυπωσιακούς ρυθμούς· είναι άνθρωποι που έχουν χάσει τη δουλειά τους, άλλοι που ζουν σε εγκαταλελειμμένα σπίτια και δεν έχουν καν χρήματα για να εμβολιάσουν τα παιδιά τους. Μας χτυπούν την πόρτα με αίσθημα ντροπής. Οι γιατροί που εργάζονται στο Παιδιατρικό Τμήμα του πολυϊατρείου στο Πέραμα, το οποίο εξυπηρετεί αποκλειστικά Έλληνες, μπορούν να σας διαβεβαιώσουν ότι πολλά από τα ανήλικα που δέχονται τις υπηρεσίες τους δεν τρέφονται σωστά» υπογραμμίζει η κυρία **Ευγενία Θάνου**, διευθύντρια της οργάνωσης Γιατροί του Κόσμου.

Οι Γιατροί του Κόσμου, αντίθετα από ό,τι θα νόμιζε κάποιος, δεν δραστηριοποιούνται μόνον εκτός συνόρων. Διατηρούν πολυϊατρεία στην πλατεία Κουμουνδούρου και στο Πέραμα του Πειραιά, στη Θεσσαλονίκη και στα Χανιά, παρέχοντας πρωτοβάθμια περίθαλψη σε αλλοδαπούς, καθώς και σε ολοένα περισσότερους Έλληνες.

«Διεξάγεται εκστρατεία τις ημέρες αυτές για τη συλλογή τροφίμων, βασικών ειδών» συνεχίζει η κυρία Θάνου και επισημαίνει: «Ξέρουμε ότι ο κόσμος είναι δύσπιστος με τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, γι' αυτό δεν ζητούμε χρήματα, αλλά είδη πρώτης ανάγκης. Στηριζόμαστε στο έργο των εθελοντών, 60 γιατρών που εναλλάσσονται, και ιδιωτών που προσφέρουν έργο στο κομμάτι της διοικητικής οργάνωσης ή της επικοινωνίας».

Κατά τον ίδιο τρόπο, η Ένωση Μαζί για το Παιδί συγκεντρώνει τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης για να ενισχύσει τις Στέγες Προστασίας Ανηλίκων Αθήνας και Πειραιά, χώρους φιλοξενίας «παιδιών που έχουν απομακρυνθεί από το οικογενειακό τους περιβάλλον για σοβαρούς κοινωνικούς λόγους».

Ευαισθησία στη διπλανή πόρτα

Η έμπρακτη αλληλεγγύη μεταξύ γνωστών και φίλων έχει άπειρες εκφάνσεις, μορφές που ούτε καταμετρώνται ούτε κατηγοριοποιούνται εύκολα. Η κυρία **Σύλβια Κ.** (τα ονόματα είναι στη διάθεση της εφημερίδας) αγοράζει κρέας για την – ελληνίδα – οικιακή βοηθό της, αφού ο άνδρας της έχει χάσει τη δουλειά του και ένα από τα δύο παιδιά της οικογένειας αντιμετωπίζει πρόβλημα υγείας.

Η κυρία **Ελένη Β.** δίνει τα κλειδιά του σπιτιού της σε μολδαβή ένοικο του 4ου ορόφου της πολυκατοικίας στην οποία διαμένει για να μαγειρεύει: της έχουν κόψει το ρεύμα και το μωρό της

μένει ατάιστο. Το προσωπικό δράμα παίρνει διαστάσεις μελό όταν μπαίνει κάτω από τον μεγεθυντικό φακό, δεν μπορεί ωστόσο να αποσιωπηθεί.

Εταιρική μέριμνα

Λίγοι μπορούν ίσως να φανταστούν 65 άτομα από το στελεχικό δυναμικό της Citigroup να αρχειοθετούν ή να στήνουν ελαφριές κατασκευές στο Χατζηκυριάκειο Ορφανοτροφείο. Και όμως, η κυρία **Νότα Μπούμπαλου**, διευθύντρια Επικοινωνίας του ιδρύματος, διαβεβαιώνει ότι αυτές συγκαταλέγονται στις συνήθειες δραστηριότητες με τις οποίες καταπιάνεται ο λεγόμενος εταιρικός εθελοντισμός. «Δεν είναι μόνον το παράδειγμα της Citigroup, έχουν προηγηθεί η Novartis, η Microsoft και πολλές άλλες εταιρείες. Προσφάτως δεχθήκαμε αίτημα για παροχή βοήθειας από τη Eurobank, ενώ μας έχει προσεγγίσει και το Χρηματιστήριο Αθηνών. Στις αρχές Οκτωβρίου οι Atenistas ενεργοποιήθηκαν συλλέγοντας σχολικά είδη – για εμάς, την Κιβωτό του Κόσμου και τη Μέριμνα Ανηλίκων» εξηγεί.

«Εφέτος, παρατηρούμε έξαρση του εθελοντισμού, ίσως ως συνέπεια και της αύξησης όλων όσοι έχουν χάσει τη δουλειά τους, έχουμε ωστόσο πτώση των δωρεών σε είδος (τρόφιμα, ρούχα, φάρμακα, βιβλία) και ασφαλώς σε χρήμα» επισημαίνει η κυρία Μπούμπαλου και συμπληρώνει: «Πολλές εταιρείες βεβαίως τοποθετούν κερματοσυλλέκτες και μας φέρνουν το ποσό που συγκεντρώνουν. Δεχόμαστε τα πάντα, ακόμη και το ένα ευρώ. Υπάρχουν ιδιώτες που μας επισκέπτονται με δική τους πρωτοβουλία ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Γνωρίζουν άλλωστε τα παιδιά, τους αρέσει να βρίσκονται κοντά τους».

Η κυρία **Βάλια Παπασπύρου**, στέλεχος της Microsoft Hellas, ήταν στην ομάδα των περίπου 20 ατόμων που επισκέφθηκαν πέρυσι το συγκεκριμένο ορφανοτροφείο και περιγράφει την εμπειρία ως «εξόχως συγκινητική, ίσως την πιο σημαντική εταιρική εκδήλωση στην οποία έχω συμμετάσχει».

«Εβαλα και την κόρη μου, τριάμισι ετών τότε, στη διαδικασία, αναθέτοντάς της να ξεχωρίσει παιχνίδια με τα οποία είχε σταματήσει να παίζει ή δεν αντιστοιχούσαν στην ηλικία της» λέει η κυρία Παπασπύρου. «Ήταν εντυπωσιακός και συγκινητικός μαζί ο ενθουσιασμός των παιδιών στην υποδοχή μας – 6-12 ετών όλα τους. Αντλαμβάνεστε τι έγινε όταν τους ανοίξαμε το πακέτο με το Microsoft Kinect, παιχνίδι προηγμένης τεχνολογίας, που σίγουρα δεν είχαν ξαναδεί (ήταν καινούργιο ακόμη τότε). Η πιο ανθρώπινη, σοκαριστική στιγμή ήλθε ωστόσο αργότερα, όταν ξεθάρρεψαν: ζητούσαν αγκαλιά και φωτογραφίες μαζί μας. Μείναμε πολλές ώρες, δεν μπορούσαμε να ξεκολλήσουμε, φύγαμε όταν πια είχε νυχτώσει».

Η ανέχεια και το «Βαρούλκο»

Βασικός άξονας δράσης για φορείς, ΜΚΟ και ιδιώτες έχει γίνει η κάλυψη της ανάγκης για φαγητό. Η πείνα είναι το τελευταίο σκαλοπάτι.

Ο γνωστός σεφ κ. **Λευτέρης Λαζάρου** δυο-τρεις φορές την εβδομάδα παίρνει το αυτοκίνητό του αργά το βράδυ και επισκέπτεται πλατείες και γωνιές της Αθήνας που φιλοξενούν αστέγους. Σε σχήμα οξύμωρο – στο πλαίσιο του οποίου η ευζωία συναντά την ανέχεια και το gourmet την πείνα –, τους μοιράζει φαγητό, το περίσσιο από αυτό που παρασκευάζει για τους θαμώνες του εστιατορίου «Βαρούλκο». Ο σεφ δεν δέχεται να αποκαλύψει τα σημεία. «Δεν έχει σημασία το πού, είναι διαφορετικό κάθε φορά. Δεν θα ήθελα άλλωστε να δω κάμερες να έρχονται για να απαθανατίσουν τις στιγμές» τονίζει. «Δεν συνεργάζομαι με φορείς. Το φαγητό είναι υπόθεση που απαιτεί οργάνωση, ψυγεία, καλή συντήρηση, προσοχή στη διανομή, μπορεί να έχει επικίνδυνες συνέπειες. Επιλέγω να το διανέμω μόνος μου για να μην ταλαιπωρηθεί. Αλλοτε ζυμαρικά, άλλοτε λαχανοντολμάδες με ψαρικά, ό,τι τέλος πάντων μπορεί να χορτάσει τους ανθρώπους αυτούς, δεν ξέρουν άλλωστε τι τρώνε... Προσωπικά, δεν θα είχα πρόβλημα να μαγειρεύω πιο συχνά, κάποιες Κυριακές, σε ξενώνες για αυτούς που περιπλανώνται στην πόλη. Θα κουβαλούσα και τα υλικά μου, είναι κάτι που συνηθίζεται στην Αμερική και στην Αυστραλία, χρειάζεται απλώς μεθόδευση».

Ειδικός στον χώρο της γεύσης εξηγεί ότι το ζήτημα της διανομής φαγητού σε απόρους επιβαρύνει με υψηλό κόστος το εκάστοτε εστιατόριο – ψυγεία, μεταφορά, διανομείς. Διόλου τυχαία, στο εξωτερικό χώροι εστίασης χρεώνουν τον πελάτη αν αφήσει φαγητό στο πιάτο, βάζοντάς τον στην ουσία να χρηματοδοτήσει τη διανομή των περισσευμάτων.

«Τα ασφαλιστικά ταμεία αργούν υπερβολικά να “πληρώσουν”, με αποτέλεσμα πολλές οικογένειες να μην μπορούν να αντεπεξέλθουν στις οικονομικές απαιτήσεις της λογοθεραπείας» επισημαίνει η λογοπαιδικός κυρία **Βάλια Γαλυφιανάκη**. «Υπάρχουν ιδιαίζουσες περιπτώσεις, στις οποίες δεν μπορείς να επιμείνεις στη συνήθη διαδικασία. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός που είχα στα χέρια μου – και για έξι μήνες – ένα κακοποιημένο κοριτσάκι με εξελικτική γλωσσική διαταραχή και αποστέρηση ερεθισμάτων. Η οικογένεια ήταν σε τραγική οικονομική κατάσταση. Αποφάσισα να κάνω τη θεραπεία δωρεάν.

Νομίζω ότι είναι ζήτημα στοιχειώδους ανθρωπιάς, δεν πρόκειται για υπέρβαση».

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Δωρεάν μαθήματα σε 300 μαθητές!

Κυοφορούσαν την ιδέα ένανενάμιση χρόνο προτού την υλοποιήσουν.

Ο φιλόλογος κ. **Λεωνίδας Πυργάρης** και ο θεολόγος κ. **Δημήτρης Μπεκριδάκης** συνέστησαν την Εθελοντική Ομάδα Καθηγητών Χίου «Αλλήλων Ενεκα» και σήμερα παραδίδουν δωρεάν μαθήματα σε περισσότερους από 300 μαθητές!

«Οι εθελοντές καθηγητές είναι περίπου 60 και παραδίδουν μαθήματα τα απογεύματα» λέει ο κ. Μπεκριδάκης. «Η ανταπόκριση είναι πολύ μεγάλη από την κοινωνία του νησιού, ειδικά οι γονείς έχουν αγκαλιάσει θερμά την πρωτοβουλία. Η ιδέα γεννήθηκε άλλωστε μέσα από μία δυσμενή συγκυρία. Και ο Λεωνίδας Πυργάρης και εγώ διδάσκαμε στο κέντρο πρόσθετης διδακτικής στήριξης του νησιού όταν το υπουργείο Παιδείας – στο πλαίσιο των περικοπών – αποφάσισε να σταματήσει τη λειτουργία του. Μη φανταστείτε ότι σήμερα έρχονται σε μας εξαθλιωμένοι μαθητές. Πρόκειται για μαθητές του “20”, σε πολλές περιπτώσεις παιδιά οικογενειών που έχουν οικονομικές δυνατότητες. Η προσπάθεια αυτή σχετίζεται με την κρίση, αλλά δεν έχει χαρακτήρα φιλανθρωπίας. Στόχος μας είναι η προσφορά στον μαθητή ως ένδειξη της έννοιας μας για τον άλλο, σε χαλεπούς καιρούς δεν έχει νόημα να τραβάει ο καθένας τον δικό του δρόμο».

Αλληλοβοήθεια και πάρτι στα αλσύλλια

Μια συνήθης πρακτική σε πανεπιστήμια μπαίνει στην καθημερινότητα

Σε μία σύγχρονη, ευφάνταστη εκδοχή του «πενία τέχνας κατεργάζεται», η Γαλλίδα **Ματίλντ** μαθαίνει στην Ελληνίδα **Ελλη** τη γλώσσα της Κολέτ και του Αστεριζ και η Ελλη διδάσκει στη Ματίλντ πώς να σχηματίζει μετοχές και απαρέμφατα στη νέα ελληνική.

Τα μαθήματα ξένων γλωσσών με βάση την αρχή της ανταλλαγής – πρακτική που συναντάται συνήθως σε ξένα πανεπιστήμια, χώρους πολυσυλλεκτικούς, εκπαιδευτικούς τυρήνες – έγιναν αφορμή για τη φιλία των δύο γυναικών.

«Ζω τρία χρόνια στην Ελλάδα, ο έρωτας με έκανε να έλθω ως εδώ» ομολογεί η Ματίλντ. «Όταν γνώρισα την Ελλη και μου εκμυστηρεύθηκε πόσο της αρέσουν τα γαλλικά, αλλά δεν έχει τη δυνατότητα να πληρώσει για να τα μάθει, της πρότεινα αυτομάτως να συνεργαστούμε. Ούτε σε μένα περισσεύουν χρήματα, κάνω μεταπτυχιακό – εξ αποστάσεως – σε Πανεπιστήμιο της Ντιζόν, έχω και τα έξοδα διαβίωσης εδώ. Συναντιόμαστε δύο φορές την εβδομάδα, αφιερώνοντας από μιάμιση ώρα σε κάθε γλώσσα. Εχουμε γίνει φίλες μέσα από τη διαδικασία, το διασκεδάζουμε εξάλλου».

Η προσωρινή διαμονή στην Ουάσιγκτον έδωσε το έναυσμα στην κυρία **Αγγελική Κούτρα**,

αντιδήμαρχο Πολιτισμού στον Δήμο ΠαπάγουΧολαργού, να εμπνευστεί την παραχώρηση πράσινων χώρων στους πολίτες που θέλουν να γιορτάσουν με τα παιδιά τους.

«Διαθέτουμε εδώ και καιρό αλσύλλια, πάρκα (όπως το πάρκο Αειτιδέων), και πλατείες (όπως η πλατεία Κονίτσης), σε γονείς που διοργανώνουν γιορτές, γενέθλια για τα παιδιά τους» σημειώνει η ίδια. «Μόνον τους μήνες του καλοκαιριού δεχθήκαμε περισσότερα από 150 αιτήματα. Υπάρχουν βεβαίως προϋποθέσεις: αυτός που διατυπώνει το αίτημα είναι υπεύθυνος για τη φύλαξη των παιδιών, δεν πρέπει να προκαλέσει ηχορρύπανση και είναι υποχρεωμένος να αφήσει τον χώρο καθαρό, όπως τον βρήκε. Την έχω δει στην πράξη αυτή την ιστορία στην Ουάσιγκτον όπου έτυχε να ζήσω με τις λεγόμενες “picnic areas”. Γιατί όχι και ’δώ στην Ελλάδα, ειδικά τώρα που ο κόσμος έχει ανάγκη από διεξόδους που δεν κοστίζουν;» Ανάλογη πρακτική ακολουθεί εδώ και καιρό ένα ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα, η Σχολή Χίλλ, διαθέτοντας την αυλή του κτιρίου στην Πλάκα σε όσους μαθητές επιθυμούν να γιορτάσουν. Η κυρία **Μίννη Καρρά**, εκπαιδευτικός, εξηγεί ότι η απόφαση ελήφθη με λογική αντικατανάλωσης, πιστή στις αρχές του σχολείου:

«Ο χώρος διατίθεται υπό προϋποθέσεις: να επιστρέφεται καθαρός, τα σκουπίδια να πηγαίνουν στην ανακύκλωση, αλλά και να προσκαλείται κάθε φορά ολόκληρη η τάξη του μαθητή, χωρίς αποκλεισμούς. Τα αιτήματα δεν σταματούν, την περασμένη άνοιξη – περίοδο κατά την οποία γίνονται και οι περισσότερες εκδηλώσεις – παρατηρήσαμε μάλιστα μία έξαρση. Νομίζω ότι η κρίση παίζει τον ρόλο της, παιδότοποι, κλόουν και τα συναφή κοστίζουν».